

Fotografies : Grup Fotogràfic Abadesses
Textos : Club de Lectura . Biblioteca Josep Picola

El Grup Fotogràfic Abadesses i la Biblioteca Josep Picola han preparat conjuntament aquesta activitat on les fotografies parlen i les paraules les escolten.

Les imatges es transformen en textos que posen veu a allò que la càmera ha captat en silenci.

Fotografia i literatura són dos llenguatges que, quan es troben, fan que cada mirada que es perd entre les imatges sigui una nova història que neix

UNA IMATGE

mil lletres

25 d'abril del 2025
19:00h
Biblioteca Josep Picola
Sant Joan de les Abadesses

AJUNTAMENT DE
LA BARONIAL VILA
DE SANT JOAN DE
LES ABADESSES

Fotografia : Joan Pous
Text : Guillermina González

PASSOS

Caminen l'un al costat de l'altre
seguint l'ample camí enmig del bosc
d'arbres despullats.

Ara un pas, ara un altre. Un darrere
l'altre, els passos ens acompanyen
tota la vida.

Els primers, no arriben de seguida,
sinó després d'un temps de gatejar o
desplaçar-nos d'altres maneres.

Després, vivim la vida fent passos.

Uns ben diferents dels altres.

Passos porucs, quan, agafada de la ma dels pares, arribes a l'escola el primer dia.

Decidits, quan ja et deixen anar a comprar sola a la botiga de la cantonada.

Alegres, quan pots sortir a jugar a la plaça amb els amics.

Passos fermes, al entrar a la Universitat a estudiar una carrera. Il·lusionats, els del primer dia de feina.

De vegades, malauradament, s'han de fer passos enrere, quan t'equivoques i has de refer camí.

O passos en va, que et porten a llocs d'on vols escapar.

I encara, passos inquietos a la sala de l'hospital, esperant un diagnòstic

i passos tristos, camí del cementiri a enterrar familiars i amics.

Passos que es faran lents i feixucs, si ens anem fent vells. Passos que, conscientment o no, fem al llarg de la vida.

No sabem quins seran els nostres darrers passos,

però segur que els d'algú altre ens acompanyaran en el darrer trajecte.

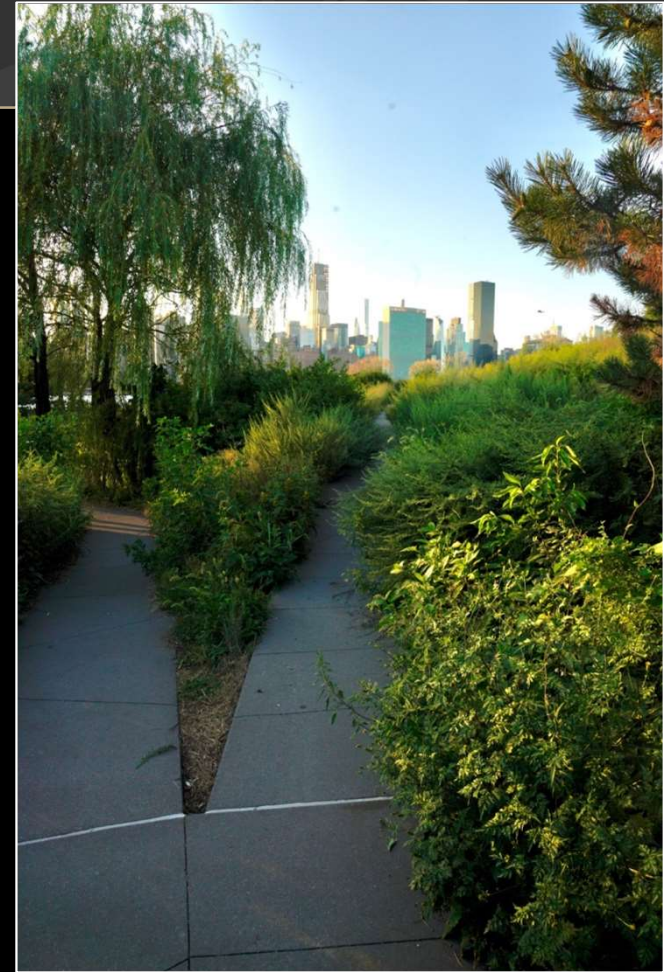
Fotografia : Carme Juncà

Text : Anna Avilés

La Laia hi havia treballat sense descans, 7 x 24. Als primers oferiments de col·laboració amb altres comptes els van seguir les propostes per a fer posts patrocinats i després els contractes d'exclusivitat amb marques importants. Cada cèntim pagat a la representant estava ben invertit. Sense ella no hi hauria arribat. No en tant poc temps. No a la seva edat.

Aquell matí havia rebut dos missatges. El primer era una oferta per fer de protagonista a la nova pel·lícula del director de moda. El segon era de la dona que tenia cura de la seva mare. Amb fredor quirúrgica hi deia "Diagnòstic confirmat. Càncer pàncrees molt avançat".

No ho va dubtar. Totes les decisions preses fins aquell dia l'havien dut allà. Estava clar qui ho havia fet possible. Estava clar que no tindria una altra oportunitat com aquesta. Estava clar que era ara o mai. Estava clar amb qui havien d'estar la seva gratitud i la seva lleialtat. Va prémer el botó de resposta: "Et truco de seguida i en parlem. No m'ho puc creure".

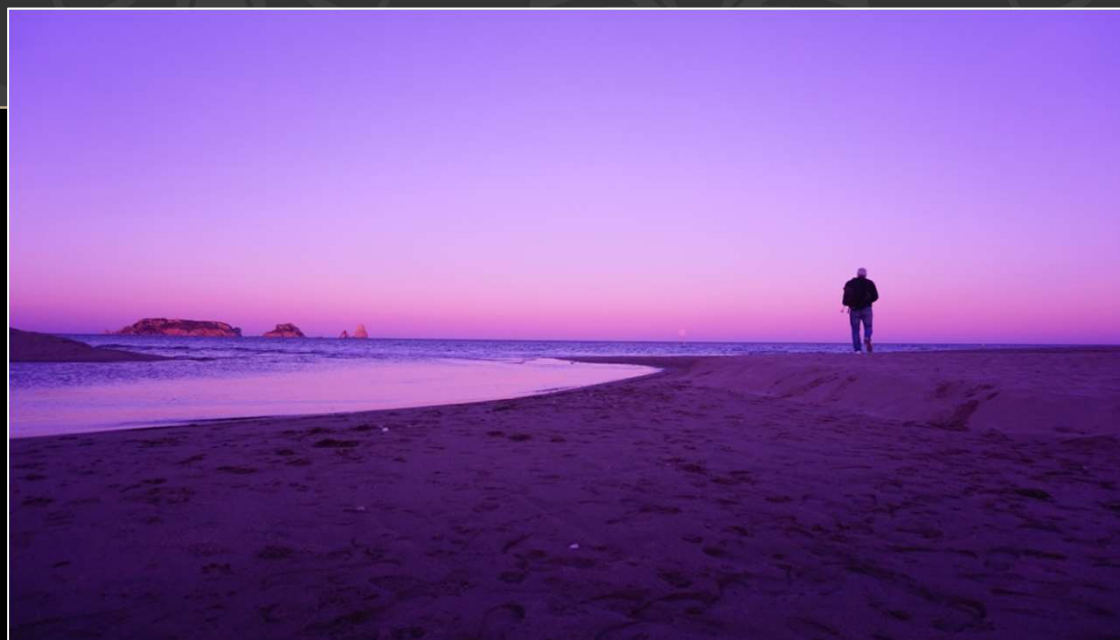

Fotografia : Elisabet Regué Pujol
Text : Menci Colomer Nogué

Oníric

Feia dies que et buscava,
No saps com t'enyorava.
Tornem a ser aquí, al nostre lloc.
La platja que ens ha vist caminar,
la platja que ens ha vist riure,
la platja que ens ha vist plorar,
la platja que ens ha vist
viure.

I ara, que a la fi t'he trobat,
m'he despertat!!!!

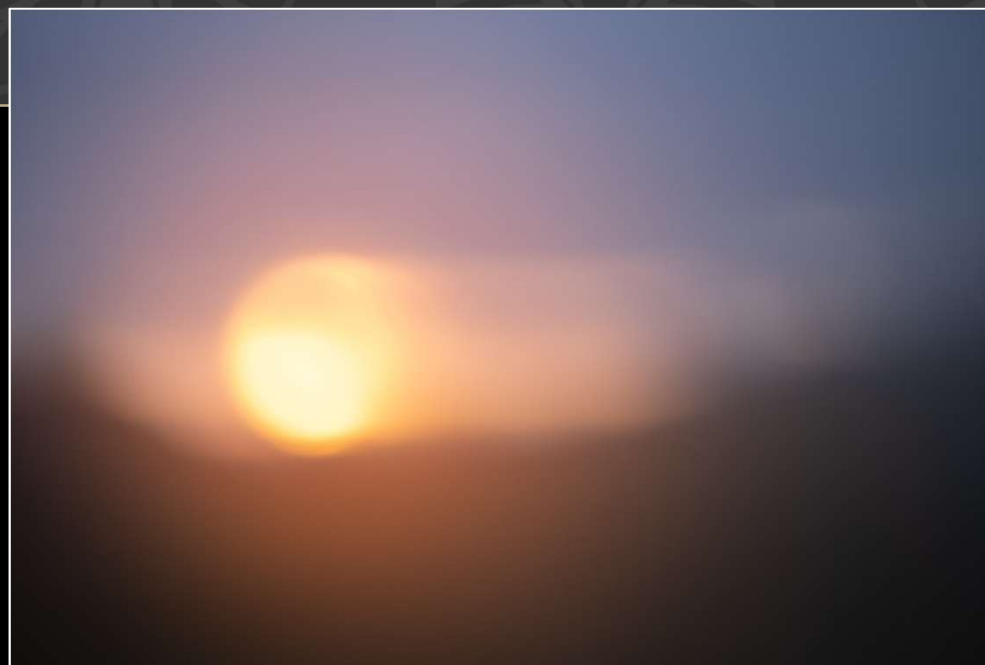
Fotografia : Mireia Burdó
Text : Fer Martínez

Mentre s'acomiada lentament,
transforma tot en una paleta de colors
càlids i vibrants.

Tons de taronja encès, vermell intens i
rosa suau es barregen amb matisos de
porpra i blau fosc, crea
nt un contrast hipnòtic.

A poc a poc deixa enrere una llum
tènue que s'endinsa en la calma i a
mesura que s'enfonsa, l'aire es torna
fresc i un silenci serè s'escampa.

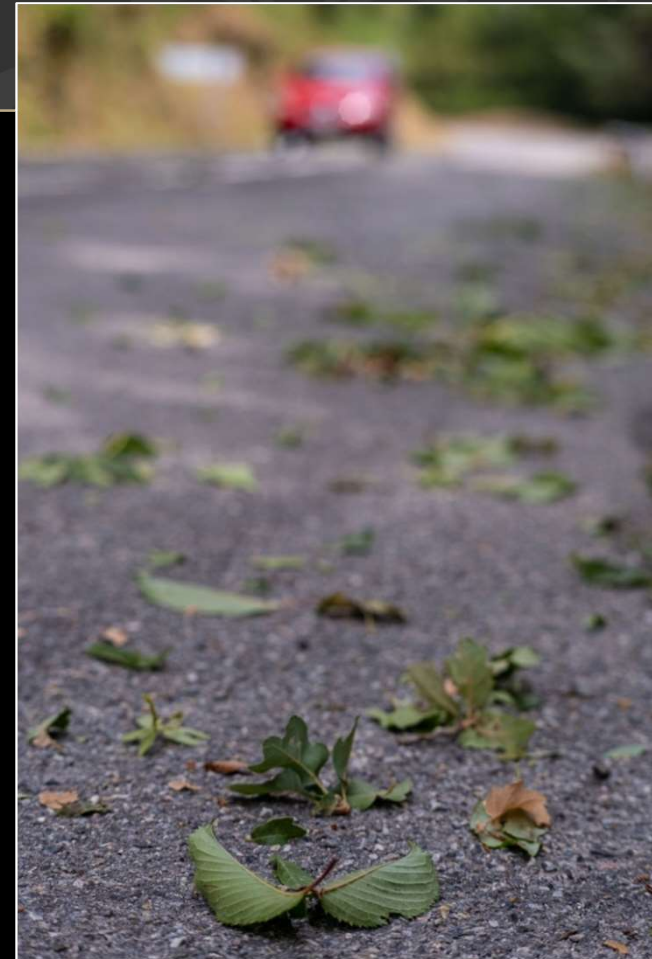
Pau i meravella efímera que convida a
la contemplació.

Fotografia : Mireia Burdó

Text : Silvia Cotta

Tanta pressa! tanta pressa! Tot el maleit matí corrents!
Diantre de nens, collons de caldera i refotudes
carmanyoles!
Els matins són sempre així de caòtics i constantment tinc
la sensació que no atrapo la feina.
De sobte uns pneumàtics derrapen per la frenada i
després l'impacte em fot per terra. Sento que s'alleuja la
pressió a poc a poc, com si tingués un forat per on
s'escapa el vapor de l'olla a pressió que soc. Sembla com si
ja no hagués de córrer mai més.
Des de terra veig com fuig el cotxe vermell que m'ha
investit mentre esperava que es posés verd el semàfor.
Em passen algunes imatges pel cap i no són agradables.
No se suposa que hauria de veure passar els moments
feliços de la meva vida? No puc deixar de pensar en el que
tinc pendent de fer.
Demà el petit va d'excursió i se li han de fer els entrepans.
A el gat li toquen les vacunes.
Tinc dos abrics per recollir a la tintoreria i el pastís
d'aniversari encarregat. S'ha d'anar a buscar dimarts.
El dolor va disminuint.
No hi veig bé, sento veus al meu voltant.
La llum es va apagant.

Fotografia : Montserrat Suriñach

Text : Alex Porta

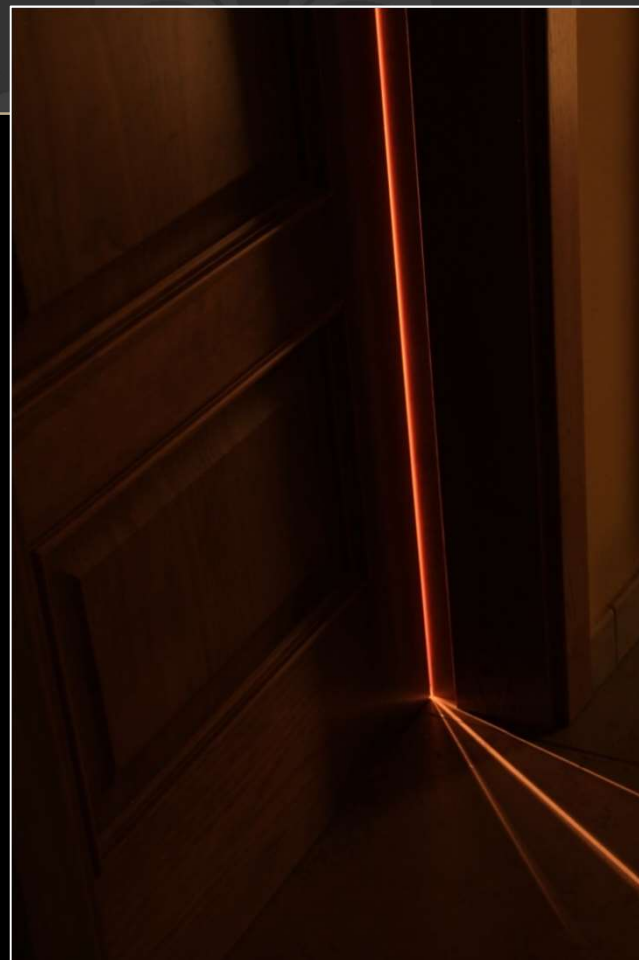
Fa un parell de dies que estic preocupat, fins i tot, angoixat. Abans d'ahir em vaig trobar aquesta imatge a la bústia i vaig pensar que era un fulletó de publicitat, però al girar-lo vaig veure que no hi havia cap anunci. És més, vaig adonar-me que era una fotografia revelada en paper Kodak, tal com es feia abans. Que estrany...

La fotografia tenia quelcom que em resultava pertorbador però no sabia què era. I just en el moment d'entrar a casa hi vaig caure. Era una fotografia d'una porta d'una habitació de casa meva. I no de qualsevol habitació, sinó justament d'aquella habitació!

Visc sol, soc una persona vella, solitària i, no tinc família ni amics. Fa anys que no rebo visites a casa... Qui ha pogut fer aquesta fotografia? Com? Quan? Perquè?... I justament d'aquesta habitació! La que mai m'ha agradat i sempre m'ha fet mala espina. La iaia sempre m'explicava que en aquesta habitació s'hi havien vetllat els difunts de la família, abans que existissin els tanatoris.

Qui? Com? Quan? Perquè? Em tornaré boig! Els nervis em deses... Nyeeec!... Redéu! S'ha entreobert la porta de l'habitació i en surt un raig de llum! Què faig? Hi vaig o no? No em fa cap gràcia...però no em puc pas quedar aquí sense saber què és.

Ànims! A veure... Que sigui el que Déu vulgui..

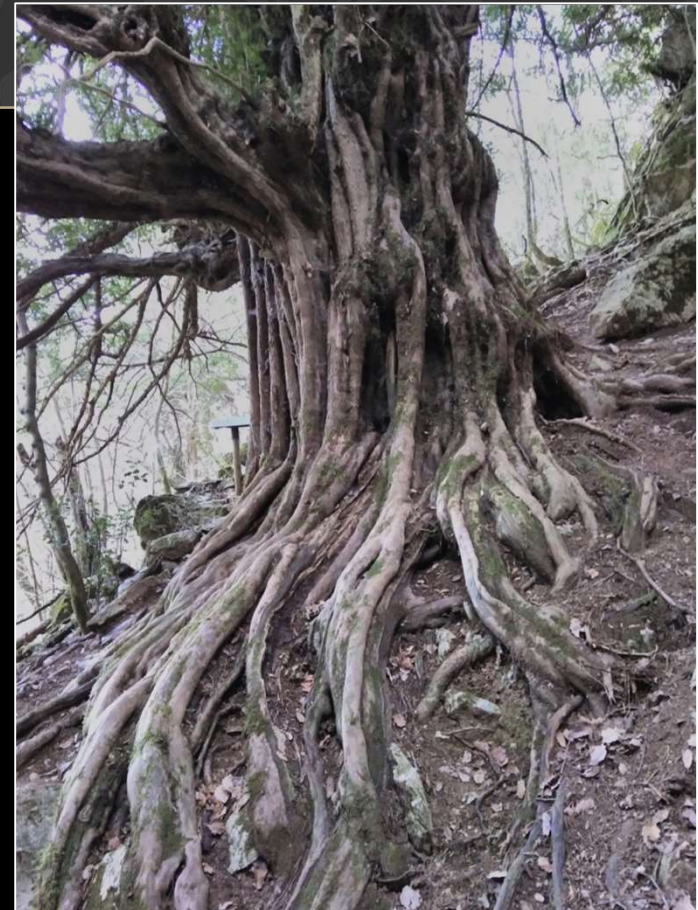

Fotografia : Montserrat Suriñach
Text : Maria Roca

Cal que deixi la meva casa
i prengui el bastó
cal que amb una
esperança
trenqui la tristor,
faré una cabana
de pedra i de fang
on la terra em doni
el meu guany.
Clavaré les meves arrels
creixent de cara al cel
donaré fruit abundós,
i l'hivern em despullarà
de neu em cobrirà
neu que fondrà poc a poc
Després de la lluita
intensa
vindrà el repòs,
deixaré la terra abonada,
pel meu esforç.

Els fills que em
segueixin,
potser marxaran
pero vagin on vagin,
constants.
Clavaran les seves arrels
creixent de cara al cel
donaran fruit abundós,
i l'hivern els despullarà
de neu els obrirà
neu que fondrà poc a
poc
Cal que deixi la meva
casa
i prengui el bastó
cal que amb una
esperança
trenqui la tristor.

Joan Crosas Casadesús.
Grup Els Esquirols

Fotografia : Maria Cullell

Text : Anna Ros

Un arbre, quin arbre!
Únic, fort, valent, resilient.
Si poguessis parlar quantes històries ens explicaries.
Potser de persones que s'han recolzat al teu tronc i
han reposat sota la teva ombra, potser de persones
que s'han promès un amor per sempre, o de persones
que han passat sota la teva capçada amagant tresors
o misteris. Potser has estat font d'inspiració de poetes
o pintors. Històries úniques que has sabut guardar en
secret.

Ets testimoni del pas del temps, dels anys, de les
estacions, dels canvis del paisatge.
Has viscut ventades fortes que potser han malmès
alguna de les teves fortes branques, potser situacions
de sequera que han pansit les teves fulles i fruits o
fins i tot nevades que has suportat estoicament ,
aguantant ferm, sense defallir.

Ets generós regalant refugi i aliment, espai de
repòs i de reconexió, aire pur, inspiració.
Ets perseverant, perquè malgrat els
contratemps lluites endavant, un nou cicle, un
nou cercle a la teva soca, un nou alè a les teves
branques...
Quantes coses en podem aprendre de tu!
Gràcies per donar-nos l'oportunitat d'haver-te
conegut.

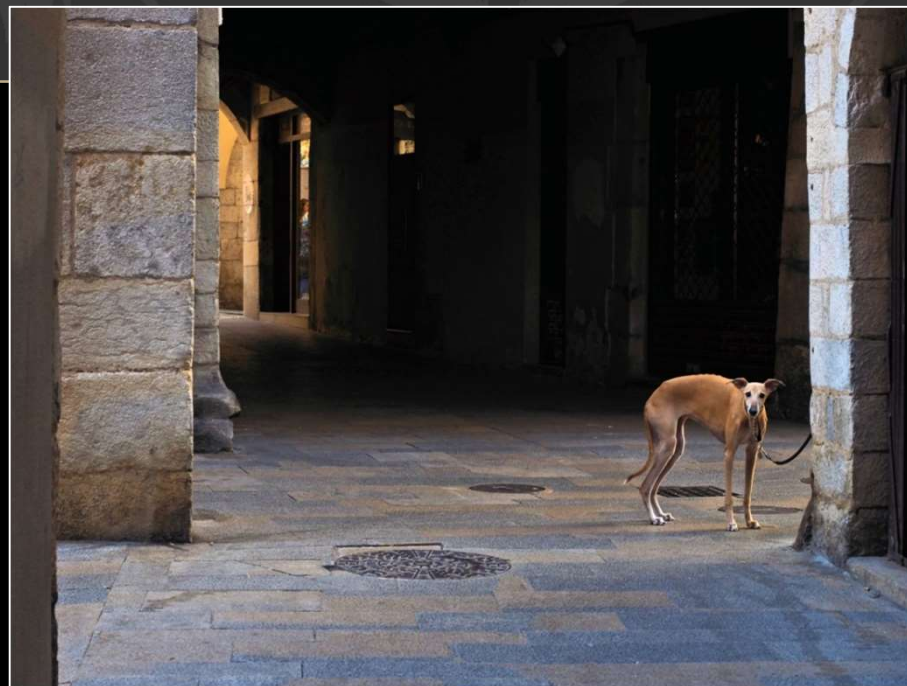
Fotografia : Joan Pous Burniol
Text : Carme Roselló

Van dir de mi que era un gos feréstec, i que
les meves puces havien vist mig món.

Van dir de mi que havia estat l'heroi
d'incommensurables aventures, gestes que
perdurarien en la nit de tots i cadascun dels
temps.

Van dir de mi que havia traït l'amo, per un
os ronyós que em va ser ofert per un senyor.

Però el que no van dir de mi, malaguanyats,
és que, com tota bèstia, només buscava
amor.

Fotografia : Menci Colomer Nogué
Text : Elisabet Regué Pujol

EVIDÈNCIA.

Cada capvespre, tu i jo, ens trobem a la vora del mar, on l'horitzó es confon amb l'infinit.

Els colors del cel es fonen amb les onades, creant un paisatge màgic que ens envolta.

Les converses que compartim, es perden en l'amplitud d'aquest escenari, on cada moment sembla etern.

El so de les ones colpejant els penya-segats, ens recorda la bellesa de l'instant present.

Aquí al costat del mar, trobem una pau que ens omple de serenitat i ens connecta amb l'infinit de l'univers. Tu i Jo.

Fotografia : Joan Pous Burniol
Text : Magda Dulsat

El rellotge de l'avi

En Joan sempre li havia agradat molt observar el rellotge antic de casa del seu avi Antoni. El seus engranatges daurats semblaven xiuxiuejar històries del passat i el moviment hipnòtic del seu pèndol el fascinava. "Aquest rellotge té un secret", li deia sempre el seu avi amb un somriure misteriós, però mai no li explicava res més.

Una nit, quan el seu avi dormia, en Joan es va acostar al rellotge i el va observar detingudament. De sobte, les agulles van començar a girar en sentit contrari. El menjador va desaparèixer, i ell es va trobar al mateix lloc, però setanta anys enrere. Va veure el seu avi de nen, jugant amb el seu pare.

Sorprès, en Joan va fer un pas enrere i el rellotge va tornar a girar cap endavant. En un parpelleig d'ulls, era una altra vegada al present, al mateix menjador de sempre.

En Joan, desconcertat, va córrer a explicar al seu avi el què havia passat. Aquest, amb una mirada còmplice i en veu baixa només li va dir: "Ara ja coneixes el gran secret del temps".

Fotografia : Joan Pous Burniol
Text : Pep Garriga

Gràcies, Virginia Woolf; gràcies, Maria Aurèlia Capmany. Llegint-vos, m'heu donat forces i acabo de matar l'àngel de la llar. Les dones ens hem d'ajudar. N'ha quedat només una ploma.

Allò de ser abnegada i donar-se als demés, m'ha fet desconnectar de mi mateixa. És el problema de ser massa bona, de renunciar a ser jo mateixa per complir amb allò que tant em van ensenyar i que esperaven de mi.

Ai, el problema de ser massa bona per la necessitat de complaure, encaixar o portar-se bé. Bondat mal entesa, perfil bonista.

Deixar de ser una mateixa. Soferta, sacrificada. Complir amb les expectatives alienes fa arribar a la mala bondat.

Ja ho deia en Xavier Guix: "Ser massa bona no fa que t'estimin més, si no que t'utilitzin més."

Ser bona? Fer el bé. No: fer-me el bé. Au! Ja no tinc àngel que em corseguí i em persegueixi. Començo una nova vida:

Com dius? Que et planxi els pantalons? Crec que no has de ser un físic quàntic per entendre com va una planxa, oi? Segur que pots fer-ho. Surto a donar un volt. No sé si arribaré per sopar.

Fotografia : Joan Pous Burniol
Text : Joan Pous Burniol

CAMINANT ~~LLIBRES~~-LLIUERS

Passejant pel llom,
anant pàgines endins,
caminant per paraules i mots
com si fossin corriols,
un llibre és un sender
per arribar a llocs insospitats.

Passejant pel llom,
anant pàgines endins,
perseguint les lletres
com si fossin engrunes de pa,
un llibre és com un mirall
on ens emmirellem sense voler

Passejant pel llom,
anant pàgines endins,
trepitjant carrers i voreres
fets de paper i tinta,
un llibre és una finestra oberta
al passat, al present i al futur

Passejant pel llom,
anant pàgines endins,
navegant enmig d'onades
de verbs i substantius,
un llibre és un vaixell de vela
que ens porta a mar obert.

Passejant pel llom,
anant pàgines endins,
començant pel pròleg
acabant en l'epíleg,
un llibre és una capsa màgica
que ens cap dins la butxaca.

Passejant pel llom,
anant pàgines endins,
resseguint noms i adjectius
ben ordenats i arreglerats,
un llibre és el bitllet de tren
dels que no poden viatjar.

Fotografia : Maria Josep Fernández Viana
Text : Anna Roqué

Un altre Dilluns Waterloo, avui però hi ha arribat per marxar i no tornar

La Margot s'ha llevat generosa. Ja fa dos anys que aquella catalaneta va trepitjar l'estació de Londres amb força i il·lusions.

Avui també espera el tren 155 direcció Waterloo Bèlgica, mentre, tot són moviments cronometrats al seu voltant, una simfonia mal escrita per les rutinàries vides en què s'han convertit els somnis de cada ànima britànica.

No haver coincidit amb cap dels milions d'ulls d'aquella catedral sorollosa, la deixa sense alè. Serà avui, gràcies a la immensitat d'un instant que els seduirà que sortiran del desencís que els deparava el destí.

El diagnòstic va arribar tard, DAR van dir, aquesta noia sent el dolor aliè, això la incapacita a somriure

La desil·lusió l'ha portat a decidir el seu únic acte independent que cometria amb prevaricació i traïdoria.

—El 155 direcció Waterloo —s'escolta
Llavors va esbossar el seu únic somriure, la mirada va travessar la sinuosa cúpula de vidre, un sostre de vidre més a trencar, i amb el Tàmesis com a espectador va fer un pas endavant, per fi el 155 va parar en sec.

UNA MORT LLIURE 12 d'Octubre de 2017, deia la nota trobada entre el mitjons desaparellats de la Margot

Fotografia : Maria Josep Fernández Viana
Text : Laura Rodriguez

Ja no recordo quan va ser que em van posar les ulleres. Tampoc m'enrecordo si me les vaig posar o me les van posar o si jo les vaig demanar. No m'hi veia bé. Des de ben petita tenia un buit existencial, i creia quan les tingués posades, tot allò que es veia borrós es convertia en quelcom nítid i clar.

Quan les vaig tenir posades vaig començar a veure amb claredat. Una claredat, que feia que tingués tots els orificis del meu cos ben oberts i receptius. Els ulls, les orelles, fins i tot els porus de la pell absorvien tota la informació del que passava al meu voltant.

Era massa. Aquella nitidesa em feia mal al cor.

Mentre, la gent, jeia tranquilament. Jo no. La nitidesa amb la que veia les coses, havien fet un nus molt gran al meu cap i al meu cor. La claredat s'entortolligava com si fossin petites lianes d'arbres.

Aquelles ulleres, liles i vermelles, m'apretaven el cor. El que sí que era veritat, és que aquella gent que estava tan tranquil·la, jeia en una cadira de pedra, i jo, preferia tenir el cor ferit que de pedra.

Fotografia : Pere Sadurní
Text : Pere Mir Muntadas

La calma, un concepte eteri.

Per la majoria dels presents, abans que el nostre presentador comenci a llegir, la calma és aparent. Arrenquen les primeres paraules i, llavors, la calma és expectant. Aquesta calma passa a ser relativa quan el maldestre presentador s'embarbussa. Si la seva poca traça persisteix, la calma passarà a ser tensa. Quan el presentador de l'acte retroba el ritme de lectura, la calma serà serena.

Un cop finalitzada la lectura, i després d'una gran ovació per part del nombrós públic, la calma és absoluta.

Però penseu que, per alguns privilegiats, la calma en tot moment ha estat constant, tranquil·la, serena, perfecta, ja que res del què passava, ni dins ni fora d'ells, ha alterat la seva pròpia pau.

Són els que han aconseguit la veritable calma interior.

Fotografia : David Fajula
Text : Sonia Ariñó

CRIS

Tot continua donant voltes. El vent ha fet que cada cop sigui més gran, que abasti més espai. Se'n va. Se'n va en forma d'espiral, engolint tot allò que gira al seu voltant, cap al centre, cap al no-res. No hi ha escapatòria. Ja no es pot sortir. O sí?

Les nenes, les filles, les adultes, les germanes, ... els riures i els plors, les complicitats i els malentesos... Tot es barreja dins d'aquesta maleïda espiral convertint-se en una massa indefinida que no aconsegueixo comprendre, que no entenc com s'ha creat.

Crido, crido i crido cada cop més fort i ningú sembla sentir-me. Veig que l'espiral s'allunya. Com pot ser? O m'allunyo jo? Llavors m'adono que jo sóc fora, que he sortit.

Però ella continua a dins, cada vegada més a prop del centre, cada vegada més lluny de mi. I jo crido i em sembla veure com ella es tapa les orelles. Li llenço una corda i torno a cridar: "Cris, agafa-la! Torna!". Ella continua cap al centre, s'allunya. L'espiral també s'allunya. I jo... i jo deixo que marxi.

Fotografia : Marc Arqué
Text : Mireia Burdó

EL VALS DE L'ARBRE

El vent feia estarrufar les fulles del bell arbre, que ballaven a ritme de vals. Un, dos, tres, un, dos, tres, un, dos, tres. Havia arribat el senyal. Una vintena de criatures, més diminutes que les formigues, es van arrencar dalt una de les branques del bell arbre. Duien a les mans una filera de llums LED que col·locaven amb destresa abraçant cadascun dels branquillons mentre el vent seguia el seu concert: un, dos, tres, un, dos, tres, un, dos, tres.

La primera peça que va sonar va ser el *Danubi blau* de Johann Strauss. En acabar-se, les criatures diminutes havien cobert de llum les branques inferiors i continuaven decorant les superiors al compàs del *Vals núm. 2* de Dimitri Shostakóvich i del *Vals de les flors* de Pyotr Ilyich Tchaikovsky.

Quan el vent va clausurar el concert amb la melodia del *Vals del minut* de Frédéric Chopin, les criatures diminutes ja havien il·luminat l'arbre sencer.

La llum del bell arbre il·lumina l'entorn només els dies que el vent xiula un vals: un, dos, tres, un, dos, tres, un, dos, tres.